

ВРЕМЕ ОТПАДА ОД БОГА¹⁾

Монах Харитон Лукић је прибројан Сабору Светих одлуком Сабора игумана Епархије раишко-призренске у егзилу, дана 16. маја 2016. године, у манастиру Светог Јована Крститеља у Љуљаџима.

За датум његовог спомена одређен је 28. септембар (по старом календару) тј. 11. октобар (по новом календару). Истога дана је и спомен Преподобног Харитона Исповедника, светитеља по коме је отац Харитон добио своје монашко име.

Господ је пострадао и доцније био распет на крсту, на Голготи, али хвала Богу, и васкрсао и преобразио се, и узнео се на небо и сео са десне стране Бога оца. Наша вера, жива вера у живог Бога, са живим светитељима Божјим, у цркви Божјој, нема мртвих, сви су живи пред Богом. Сигурно је тако. Зато кажем: Жив је и свети Харитон исповедник, жив је наш отац Харитон²⁾ у Царству небеском.

Могу само да кажем за оца Харитона какав је био послушник. Кад сам делио, тако после богослужења јутарњега и малог послужења чајем или кафом, братији послушања и редом, овако, све благословим, и њему дам послушање. Кад он ми стоји овако иза леђа и ја кажем: „Оче, шта је било?” Он каже: „Ја сам већ завршио, има ли шта друго да се уради?” Док ја братији поделим послушања он је већ све савршено, брзо, тачно, урадио. Тако брзо и fino и са љубављу радио.

Помагао је сиромашним хришћанима ту у околини нашег манастира. Стално су га звали: „Ајде да нам уведеш тамо струју, ајде поправиш ово, да поправиш млин, фрижидер, замрзивач, радио... Једноставно, стално су га звали да он тамо нешто види, да намести, да поправи. И он је служио овде братији, пре свега служио Богу својим монашким трудовима, и својим постом.

Једноставно, он је јео хлеба и црног лука сваки дан и друго ништа није хтео да једе. Пријавили су ми га неки и кажу: „Људи, он само једе хлеба и црног лука”. Кажем: „Он сва послушања обавља, долази на молитву. Видим да је крепак. Нећу да га терам да једе нешто друго. Он зна шта ће да једе”. Духовник нам је владика Артемије.

Једноставно, кажем, само сам један мали делић испричао. Био је, стварно, веома вредан, веома послушан. Он је, иначе, био сироче. Одрастао поред бабе и деде. Родитеље је рано изгубио. Рано је искусио тешкоће. Рано је сазрео. Сусрео се са животним тешкоћама и недаћама. А касније, кажу, да је бабу и деду гледао у старости и сахранио. Онда је кренуо за Јерусалим, из Јерусалима се вратио у Ниш јер је тамо манастир Светог Јована, а онда је дошао у Црноречки манастир а касније по послушању прешао у Свете Архангеле и у Призрен где је и пострадао.

Нека би Бог благословио и молитвама Светог Саве и свих светих угодника Божјих и новомученика оца Харитона црноречког, све нас да нас укрепи на путу, да се угледамо на свете богоугоднике, на светитеље Божје, да ходимо оним путем којим су они ходили, ходимо путем заповести Божјих, да се трудимо, не само да читамо, пишемо и да читамо Свето писмо оно што је написано, него и оно што је записано у светим књигама, у Светом писму, да се трудимо да испуњавамо, да победимо сва искушења садашњег времена, садашњег века.

Да не причам о овим временима, да не причам о нашем друштву, о држави, о издаји, да не помињемо... Бог зна шта ко ради. Шта ко ради, верујте, то ће и да заради. Шта ко сеје то ће и да пожње. Не дај, Боже, кажем, да буде тако, да не пожњу зло него да се обрете, да дођу, кажем да се призову на пут светих Немањића, да се покају, да се исправе, да не буде тако да пожњу оно што су посејали, него да се на време, док смо још у животу своме, да се сви покајемо да нико не пострада од ових који зло чине целом српском народу.

Но кажем, сигурно који остану на том путу зла, издаје, продаје, на путу Бранковића, они ће и пожњети оно што су посејали али и ми да не будемо криви. Ми ћемо се молити Богу за њих. Призиваћемо у помоћ и св. Харитона исповедника и нашег новомученика оца Харитона црноречког, и светог Саву и светог Лазара великомученика, и све свете да призовемо у помоћ да се ми дозовемо памети, да се вратимо себи, да се вратимо цркви својој. Да се вратимо уском и тесном путу који води у Царство небеско. А мало их је који њиме иду. Желео бих и Бог жели да се сви људи спасу и да што више њих буде који иду уским и тесним путем јер једино тај пут води у Царство небеско.

Нека би дао благи Бог да у свим нашим кућама заживи дух хришћански, дух православни, дух Светога Саве, дух светог великомученика цара Лазара, дух светог новомученика ђакона Авакума београдског и дух, на крају крајева, дух новомученика косовског и црноречког оца Харитона који се свим бићем својим угледао на свога заштитника чије је име носио док је овде био на земљи и сада носи. Он се угледао свим својим бићем на светог Харитона исповедника, и свим својим бићем је служио Богу, и овде, и братији, и уопште свима са великом усрдношћу.

Ово је време отпадије, отпада од Бога од заповести Божјих. Људи су кренули разним путевима, широким путевима, који воде у пропаст, који воде у смрт. Јер постоје два пута,

пут живота и пут смрти. Не дај, Боже, да одаберемо пут смрти, пут широки где се угађа телу, где се живи по свим жељама телесним, где се много људи везују за земаљска пролазна, трулежна блага. А не би требало тако да буде. Имамо свете Немањиће, имамо Светога Саву, и све угоднике Божје који су засијали на овој земљи српској, који су многи мученици и страдалници за веру, за крст часни и слободу златну. Који су пролили своју крв. Треба да оправдамо, да оправдамо то, да будемо достојни тих наших предака, да смело газимо по овој земљи која је наливена њиховим знојем, њиховим сузама и крвљу српских мученика и новомученика. Тако да, једноставно кажем, угледамо се на њих. Имамо на кога, хвала Богу. Имамо духовни капитал који нам је Свети Сава оставио. Имамо Хиландар на Светој Гори, имамо Студеницу, имамо Сопоћане, имамо Пећку Патријаршију, Грачаницу, Дечане, имамо Свете Архангеле, имамо, хвала Богу, мошти светитељске...

Од моштију светог Петра Коришког, светог Василија Острошког, од моштију светих бесребреника и чудотвораца Козме и Дамјана који су у овом прогону заједно са својим народом пренете из манастира Зочишта, код Ораховца, у манастир Сопоћане. Кажем, дужни смо, да испуњавамо као што је рекао Господ: блажени су они који слушају и испуњавају реч Божју. Значи и да слушамо и да испуњавамо у овом времену, кад некако као да смо посрнули, кад се наша омладина угледа на Запад... Запад је тамо где сунце запада, тамо где је мрак. Ту сунце одавно не сија. Не сија. Господ наш Исус Христос није тамо. Они су јеретици. Тамо је мрак.

Треба, стварно, да покријемо тела своја, да се покријемо срамом и стидом, да се покријемо благословом Светог Саве, да се покријемо стидом свете преподобне Макрине, јер бестидност, незахвалност, дрскост, роптање што је се увукло у наш народ, у нашу омладину, не ваља. Не ваља сигурно овим путем који је пут пропасти, пут смрти, пут пакла огњенога.

Не дао Бог, желео бих, не дао Бог да нико иде тим путем. Желео бих да се сви врате на пут Светога Саве, на пут светих мученика угодника Божјих, да корачамо овом српском земљом, да трајемо док трајемо, да будемо православни хришћани, да будемо људи од вере, православни хришћани, да будемо људи од вере у Господа Исуса Христа, пуни наде на будући живот и на вечна блага. Да благодаримо за све што нам је Бог дао па и за ова страдања, верујте, и за ова страдања и за ове прогоне, ове муке, недаће, да благодаримо Богу. Бог једини зна шта нама треба,

шта нам је на спасење. Онда нам то и даје. Верујте он нам даје горке лекове, али су лекови, хвала Богу.

Хорепископ Николај

(Епархије Рашко-призренске у егзилу)

Јесу горки лекови, јесу ово тешки тренуци, кажем, да будемо јунаци, кад смо могли да грешимо можемо и да се кајемо. Кад смо могли да затворимо очи пред разним гресима, сада да отворимо очи и погледамо истини у очи. Да схватимо да смо у тешком положају, но није безнадежан. Имамо Господа Исуса Христа, имамо живу веру православну, светитеље Божје. Јесмо у тешком положају, али није безизлаз. Имамо излаз. Имамо узан и тесан пут који води у Царство небеско. Зато њим да идемо, да идемо тамо где је Свети Сава, где је Свети Симеон и сви угодници Божји и да слаavimo свету Тројицу, Оца и Сина и Светога духа. Кроз све векове и сву вечност.

Амин!

Бог вас благословио!

¹⁾Беседа преподног о. Николаја изговорена је приликом представљања збирке песама: *Харитон*, Александра Деспотовића у издању *Хвосно*, 2003.

²⁾о. Харитон Лукић, мученички пострадао у Призрену '99.

ЊП Епископ Артемије

(Епархије Рашко-призренске у егзилу)

Свечано прослављење новоканонизованог сведока васкрслог Господа Исуса Христа, Светог преподобно-мученика Харитона Косовског, извршено је на саборној Светој Архијереској Литургији којом је началствовао Његово Преосвештенство Епископ рашко-призренски у егзилу Г.Г. Артемије.

Епископу Артемију су на Литургији саслуживали: хорепископ старорашки и лознички Г.Г. Николај, хорепископ новобрдски и панонски Г.Г. Максим, хорепископ хвостански и барајевски Г.Г. Наум и 17 свештенослужитеља епархије

Верном народу се архипастирском беседом обратио хорепископ Наум.:

„Данас Небеска Србија, на челу са Светим Савом, Светим Николајем и Светим Јустином Ћелијским, и читаво Небо, прослављају новог сведока Васкрслог Господа Христа који је животом својим и мученичком смрћу прославио Бога у последње време и на делу показао да је светост живота у сваком нараштају достижна уз јаку вољу и одлучност да се истрајно, и крстоносно, без освртања натраг, иде за Христом.

Данас, благодаћу Божијом, и земаљска Србија светим песмама и славопојима прославља новог подвижника љубави и светог послушања, златни клас са њиве рода нашега, кротког, трудољубивог и трпељивог слугу Бога Живога, свети принос нашег пастира доброг – Владике Артемија.

Хорепископ Наум

(Епархије Рашко-призренске у егзилу)

Данас Небо и земља величају новог ревнитеља Илију који се из земаљске Србије виноу у Небеску Србију у огњеним колима вере, са огњеним коњима љубави, послушања, трпљења и смирења.

Данас Светосавска Црква, у јеку борбе против свејереси екуменизма, канонизује *светог мученика Харитона Косовског*. Тиме отвара нови извор благодати и светих молитава за род светосавски и хришћански, у времену претешком и небивалом.

Данас и Свети Мученик Харитон „канонизује“ свог духовног оца за пастира доброг, и распету епархију уписује у диптих Крстоносних епархија. Свети плод рађа само свето дрво Свете Цркве Православне. Ко има уши да чује нека чује и прослави Бога дивног у светима Својим“ – нагласио је владика Наум.